

Αν θες ν' αλλάξεις κάτι, πρέπει να τ' αλλάξεις όλα – Η ανάγκη ριζοσπαστικοποίησης των Pride

Της Κικής Σταματόγιαννη

Ελλάδα 2018. Επιθέσεις σε γκέι και τρανς, ρητορική μίσους από άμβωνος και κοινοβουλευτικών εδράνων, διάχυτος σεξισμός και ομοφοβία, έξαλλες αντιδράσεις με αφορμή το νομοσχέδιο για την ταυτότητα φύλου, οχετός για τη δυνατότητα τεκνοθεσίας στα ομόφυλα ζευγάρια. Παρόλα αυτά, πέντε δεκαετίες μετά την εξέγερση στο Στόουνγουόλ της Νέας Υόρκης (καλοκαίρι '69) όπου τρανς και γκέι ύψωσαν ένα συλλογικό **«φτάνει πια»**, τα πράγματα έχουν αλλάξει σημαντικά για τις ζωές πολλών ανθρώπων.

Οι **Πορείες Υπερηφάνειας**, που διοργανώνονται τα τελευταία 13 χρόνια στην Ελλάδα σε ανάμνηση εκείνης της εξέγερσης, καταφέρνουν και συγκεντρώνουν πολλές χιλιάδες αλληλέγγυου κόσμου. Δείχνουν έτσι ότι κύλησε αρκετό νερό στο μύλο της κινηματικής ιστορίας. Ακόμα και στην Ελλάδα. Ακόμα και με καθυστέρηση δεκαετιών. Τα αιτήματα της λοατκια+ κοινότητας* μπολιάζουν ολοένα και συχνότερα το λόγο, τα κείμενα, τις συζητήσεις, τις αφίσες, τα συνθήματα της Αριστεράς και του ευρύτερου αντιρατσιστικού/αντιφασιστικού κινήματος.

Ωστόσο, **έντονη είναι η κριτική που έχει αναπτυχθεί τα τελευταία χρόνια σε σχέση με τον τρόπο διοργάνωσης των Pride**, τις δυνάμεις που αυτά εμπλέκουν και τον τρόπο με τον οποίο χρηματοδοτούνται.

Η συζήτηση άνοιξε με την εμφάνιση ριζοσπαστικών εγχειρημάτων,

που αμφισβήτησαν ευθέως τη λογική της ανάθεσης, τις κλειστές οργανωτικές επιτροπές, τις χρηματοδοτήσεις από πρεσβείες (ΗΠΑ, Ισραήλ) ή από την Ευρωπαϊκή Ένωση, την εμπορευματοποίηση των εκδηλώσεων. Ως στοίχημα προβάλλει η αυτο-οργάνωση όλων εκείνων που επιθυμούν να συμβάλλουν στον τερματισμό της βίας και των διακρίσεων. Το σύνθημα «Για ένα Pride από τα κάτω και συνδιαμόρφωση με τις/τα/τους κάτω» στέκει οδηγός για το πώς πρέπει να εξελιχτούν τα πράγματα το επόμενο διάστημα.

Δυστυχώς, το **αυτο-οργανωμένο εγχείρημα της Αθήνας** δεν συνεχίζεται, ενώ παραμένει σαν ερώτημα η τύχη του αυτο-οργανωμένου **Pride Κρήτης**. Κι αυτό είναι θλιβερό, καθώς υπάρχει σημαντικό κομμάτι του κινήματος που εξακολουθεί να πιστεύει σε μια εναλλακτική πρόταση. Είναι πολλές και πολλοί αυτές/οί που εντάσσουν τις λοατκια+ διεκδικήσεις σε ένα συνολικότερο πολιτικό πρόταγμα. Και είναι κρίσιμο αυτό το σώμα αγωνιστ(ρι)ών να κατεβαίνει στον δρόμο, παρεμβαίνοντας δυναμικά στα «εταιρικά» Pride (Athens Pride, Thessaloniki Pride).

Τα άλλα δύο εγχειρήματα, ωστόσο, το **Patras Pride** και το **RADical Pride Θεσσαλονίκης**, που έχουν καταφέρει να συσπειρώσουν την πρωτοπορία του τοπικού κινήματος, συνεχίζουν τη δράση τους, διατηρώντας και ενισχύοντας τα ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά με τα οποία πρωτοεμφανίστηκαν.

Ειδικά στη Θεσσαλονίκη, το κεντρικό σύνθημα, **«Θεσσαλονίκη πόλη αντιφασιστική – λοατκια+ και μετανάστριες είμαστε μαζί»**, έρχεται ως απάντηση στο παραλήρημα των εθνικιστικών συλλαλητηρίων. Το RADical Pride δείχνει να έχει σωστά αφουγκραστεί το μήνυμα των καιρών. **Καλεί σε συστράτευση όλων των καταπιεσμένων**. Όταν φουντώνει ο ελληνικός εθνικισμός, όταν οι ψίθυροι περί «αλυτρωτισμού των γειτόνων» γίνονται δημόσιος λόγος, όταν καταλήψεις και ελεύθεροι κοινωνικοί χώροι μετατρέπονται σε στάχτη, δεν έχεις την πολυτέλεια σαν λοατκια+ κίνημα να παρακολουθείς αμέτοχο. Όταν οι φασίστες επιχειρούν να επαναδιεκδικήσουν χώρο, πρέπει να είσαι εκεί για να τους φράξεις το δρόμο. Όταν η μακεδονική μειονότητα στην Ελλάδα

συνεχίζει να ζει χωρίς δικαιώματα, χωρίς τη δυνατότητα να μιλά και να διδάσκεται τη γλώσσα της ή να τραγουδά τα τραγούδια της, χωρίς καν το δικαίωμα να αυτοπροσδιορίζεται όπως επιθυμεί, δεν μπορείς να παραμένεις αδιάφορη/ος. Όταν οι διεκδικήσεις σου αφορούν αποκλειστικά και μόνο μια καταπιεσμένη ομάδα -τη στιγμή που οι επιθέσεις αγγίζουν περισσότερες-, τότε ο ορίζοντας στενεύει απελπιστικά. Και ένας στενός ορίζοντας δεν είναι καλή θέση για μάχη.



Συνολικοποίηση διεκδικήσεων

Οι διεκδικήσεις γίνονται πλέον συνολικότερες, ενσωματώνοντας αιτήματα από πολλά επιμέρους κινήματα. Αφορούν τις **γυναίκες** που στερούνται πρώτες κατακτημένα δικαιώματα, όπως το να μην απολύονται στη διάρκεια της εγκυμοσύνης. Τις γυναίκες που υφίστανται διακρίσεις και σεξισμό στη δουλειά, στο σπίτι και στο δρόμο. Τις γυναίκες που, όταν τολμούν να αντιδράσουν αμυνόμενες στη βία που δέχονται, βρίσκονται κατηγορούμενες οι ίδιες.

Αφορούν **πρόσφυγες**, που οι πόλεμοι ή η οικονομική αφαίμαξη του τόπου τους, τους σπρώχνει στο φευγιό προς μια Ευρώπη που κλείνει τα σύνορα και τους δολοφονεί σε θάλασσες, ποτάμια και δύσβατα περάσματα. Ή τους φυλακίζει σε στρατόπεδα, εξαναγκάζοντάς τους σε μια επιβίωση χωρίς προοπτική. Αφορούν **μετανάστριες**, που ζουν και εργάζονται σαν πολίτες β' κατηγορίας. **Μουσουλμάνους/ες**- που πάνω τους ξεσπάει το παραληρηματικό κύμα της ισλαμοφοβίας.

Αφορούν **ανάπηρους ή ψυχικά ασθενείς**, που ζουν αθέατοι/ες σε μια παράλληλη πραγματικότητα. Αφορούν **οροθετικούς/ές**, των οποίων τα επιδόματα απειλούνται, τα αντιδραστήρια για τους ελέγχους των δεικτών στο αίμα τους δεν επαρκούν, ενώ το στίγμα της οροθετικότητας караδοκεί διαλύοντας τις ζωές τους. Αφορούν έναν ανησυχητικά αυξανόμενο αριθμό **ανέργων ή εργαζόμενων** σε άθλιες εργασιακές συνθήκες, αμειβόμενων με ψίχουλα, με το

κοινωνικό κράτος να έχει καταρρεύσει.

Η καταπίεση εμφανίζεται με πολλές διαστάσεις. Σε έναν κόσμο πολλαπλών καταπιέσεων, σε μια ζοφερή κατάσταση όπου οι τοίχοι στενεύουν και από τις τέσσερις πλευρές, **αυτό που φαντάζει ουτοπία καταλήγει να είναι η μόνη ρεαλιστική λύση.** Η ενότητα όλων των «από τα κάτω» σε ένα κοινό μέτωπο και η αντεπίθεση απέναντι στον συνολικό καταπιεστή. Το «Fight Back» που αντηχούσε στα στενά της Νέας Υόρκης για τρεις μέρες και τρεις νύχτες στη διάρκεια της εξέγερσης του Στόουνγουολ, προβάλλει σαν το σύνθημα της σημερινής «αντεπίθεσης» όλων όσων τσαλαπατιούνται οι ζωές, συνθλίβονται τα δικαιώματα και περιορίζονται οι ελευθερίες τους.

Όταν κάποιος/ες καταπιέζονται, κανείς/μιά δεν είναι ελεύθερος/η

Σε μια στιγμή συνολικής επίθεσης του συστήματος, **διεκδικούμε** ξανά το δημόσιο χώρο, τα στέκια, τις πλατείες και τα πανεπιστήμια. Διεκδικούμε να είμαστε **ορατές και ορατοί** και θέλουμε να σταθούμε μαζί με όσες και όσους νιώθουν ότι παντού περισσεύουν και πουθενά δεν χωράνε. **Όταν κάποιος/ες καταπιέζονται, κανείς και καμιά δεν είναι πραγματικά ελεύθερος/η.** Και σε μια τέτοια προσπάθεια δεν χρειάζεται να είσαι μέλος της λοακκια+ κοινότητας για να ενώσεις τη φωνή σου μ' αυτήν. Δεν χρειάζεται να είσαι γκέι, λεσβία ή τρανς για να πεις ένα **«Ως εδώ!»** στην καταπίεση, να σταθείς αλληλέγγυος, και να κάνεις τις διεκδικήσεις «τους» διεκδικήσεις δικές σου. **Οι rainbow σημαίες -που είναι το έμβλημα της περηφάνιας από το Στόουνγουολ- είναι και δικές μας σημαίες. Είναι ένα από τα σύμβολα του δικού μας «στρατού», όταν βγαίνει στο δρόμο και ζητεί το δίκιο του.** Και θα παραμείνει ένα από τα σύμβολά μας, δίπλα στις κόκκινες σημαίες. Μέχρι να φτάσει η στιγμή εκείνη όπου ο τρόπος με τον οποίο ερωτεύεσαι, ο τρόπος με τον οποίο συμπεριφέρεσαι και εκφράζεις το φύλο σου, δεν θα υψώνουν διαχωριστικούς φραγμούς και δεν θα συνοδεύονται από

διακρίσεις, χλευασμό και βία.

Μέχρι τότε, έχουμε κάμποσο δρόμο μπροστά μας. Και σκοπεύουμε να τον βαδίσουμε όλες και όλοι μαζί.

**λοατκια+:* λεσβίες, ομοφυλόφιλοι, αμφιφυλόφιλοι/ες, τρανς, ίντερσεξ, κουίρ, ασέξουαλ + ό,τι άλλο δεν περιλαμβάνεται σε μια από τις παραπάνω κατηγορίες